

Pottemageren på Gotland.

Den svenske forfatter Ylva Eggehorn har en fortælling om en sælsom pottemager fra Gotland. Han drejede de smukkeste krukker. Store og små. Når leret var drejet og klar til at blive brændt, stillede pottemageren de drejede krukker ind i ovnen. Han havde en særlig brændingsteknik for ikke at sige besynderlig måde at brænde lertøj på. Han brændte nemlig alt sit lertøj så hårdt, at det krakelerede og gik itu.

Når ovnen var gået ud, og alle brudstykkerne var kølet ned, samlede pottemageren dem nænsomt sammen på et bord. Tålmodigt satte han sig ved bordet med alle skårene. De lå der som brikker i et puslespil. Han fandt de stykker, der passede sammen og limede dem sammen; men det var ikke lim, han brugte. Han brugte det pureste guld. Med en overdådig ødselhed satte han det splittede sammen til den smukkeste krukke, hvor revnerne skinnede af guld.

Jeg synes, at det er sådan en fin fortælling, der enkelt siger, hvad evangeliet drejer vil pege på. I morgen er det Palmesøndag. De fleste af os tænker da på Jesu indtog i Jerusalem. Vi ser den jublende skare for os vifte med palmegrene. Men i år er det ikke indtoget, der er teksten til Palmesøndag. Teksten i morgen, Palmesøndag, er om et fint selskab, hvor Jesus sad til bords og en kvinde med en alabastkrukke fuld af ægte nardusolie kom ind i gildesalen. Hun brød krukken og ødslede med den dyrebare olie. Hun salvede Jesu hoved og fødder med olien og tørrede ham med sit hår. Det vakte forargelse i det fine selskab, for der var olie for flere hundrede denarer. De overfusede hende; men Jesus sagde, at de skulle holde op, for nu havde hun salvet hans legeme til begravelsen. Hvad hun havde gjort, det skulle fortælles til minde om hende, sluttede han med at sige.

Kvindens ødselhed leder mine tanker hen på: Mon ikke det var sådan en overdådig ødselhed, kvinden med den dyrebare olie netop selv havde fundet hos Vorherre? Måske havde han engang sat hendes krakelerede liv sammen ved at acceptere hende og se gudbilledligheden i hende og give hende menneskeværld. Brændt for hårdt af tilværelsens liv var hun måske kommet til ham en gang og med det dyrebareste han havde, havde han da sat stumperne sammen for hende.

Pottemageren fra Gotland ødslede med det dyrebare guld for at sætte det krakelerede og brudte sammen til en helhed. For menneskers skyld ødslede Jesus på samme vis med det dyrebare og underfulde, det, som heler, nemlig tilgivelse og barmhjertighed lige til sin død.

Det skal vi høre som en ouverture til påsken.

Niels Berthelsen